

πληρόνωμεν ἡμεῖς χάριτην, στοιχειοθέτας, τυπογράφους, διανομείς, ἐνοίκιον Γραφείου, σύνταξιν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ συγχρόνως νὰ ζῶμεν, ἐνῷ οἱ κύριοί μας, οἱ ἰδιοκτῆ-
ταί μας, οἱ κεφαλαιοῦχοί μας, οἱ καταστηματάρχαι μας —**οἱ μάγκες**— θὰ λαμβάνουν καθαρὸν κέρδος **πεντην-
τα τοῖς ἑκατὸν**, ἐξ ὧν μόνον ἐξοδὸν θὰ ἔχουν ὀλί-
γην σκόνην εἰς τὴν πτέρναν των.

Ἴδου τώρα καὶ τί λαμβάνουν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ἐνΕὐ-
ρώπῃ :

Ἐν Παρισίοις—τὰ κιόσκια—ἐν ἑκατοστὸν τοῦ φράγ-
κου, ἥτοι ἐν λεπτόν.

Ἐν Βιέννῃ—τὰ καπνοπωλεῖα—ἐπίσης ἐν ἑκατοστὸν,
ἥτοι ἐν λεπτόν.

Ἐν Ἀγγλίᾳ,—οἱ ἐφημεριδοπῶλαι—10-12 τοῖς ἑκα-
τόν, ὅπερ καταντᾷ ἐπὶ ἐν λεπτόν.

Ἐδῶ λοιπὸν δὲν μᾶς φθάνουν ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια
δὲν ἐπιτρέπουν ἀκόμη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν νὰ ζήσῃ
ἀνέτως, ἔπρεπε συνάμα ὡς ἐργάται μεταλλείων νὰ ἐκ-
μεταλλευώμεθα τὸσον βλακωδῶς ἀπὸ τοὺς ἀρχιμάγκας.

Πρὸς μεγάλην ζημίαν μας ἐτολήσαμεν τὸ πραξικόπη-
μα· ν' ἀφαιρέσωμεν τὴν πώλησιν ἀπὸ τοὺς μάγκας—καὶ
νὰ ἀναθεώμεν εἰς τοὺς κυρίους καπνοπώλας Ἀθηνῶν καὶ
Πειραιῶς, νὰ δίδωμεν δὲ μόνον εἰς ἐκείνους τοὺς μάγκας
οἵτινες ἀγοράζουν τὸ φύλλον μας εἰς λογικὴν τιμὴν.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εὐρομεν τοὺς κυρίους
καπνοπώλας προθυμοτάτους ὅπως ἀναλάβωσι τὴν πώ-
λησιν, ἥτις ἐὰν γενικευθῇ δύναται σχεδὸν νὰ ἀναγεννήσῃ
τὸν τύπον. Οἱ ἡμίσεις ἐξ αὐτῶν σχεδὸν ἀπέκρουσαν πᾶ-
σαν ἀμοιβὴν ἐκ τῆς πωλήσεως, τοῦθ' ὕπερ ὅμως, ἐὰν τὸ
μέτρον γενικευθῇ, δὲν εἶνε δίκαιον. Εὐχαριστοῦμεν θερ-
μῶς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς κυρίους καπνοπώλας, οὓς
εὐρομεν τὸσον εὐγενεῖς καὶ τὸσον προθύμους νὰ ἔλθωσιν
εἰς ὑποστήριξιν τῆς δημοσιογραφίας, ἥτις ἐργάζεται καὶ
πονεῖ καὶ μοχθεῖ ὑπὲρ τοῦ τόπου.

Τώρα δὲ περιττὸν νὰ παρακαλέσωμεν πάντας τοὺς ἀγα-
πῶντας τὸ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ μὴν ὑποστηρίζουν τὴν
μαγκοαπεργίαν αὐτὴν, βαρυνόμενοι ν' ἀγοράζουν τὸ
φύλλον μας ἐκ τῶν καπνοπωλεῶν, ἀλλὰ νὰ πατάξωσι
τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτὴν συνεθίζοντες τὸν ἐξ ἀνάγκης
τοῦτον νεωτερισμὸν.

Η ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἄκρον ἄωτον ληστρικῆς ἀπαγωγῆς :

— Νὰ ἀπαχθῇ ὁ Βασιλεὺς, ὡς λύτρα δὲ ὁ ἀρχιλη-
στὴς ν' ἀπαιτῇ μόνον τὸν διορισμὸν του ὡς προθυπουργοῦ.

Ὁ κ Κουμουνοῦρος θὰ εὕρισκε τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν
πολλὰ φυσικὴν καὶ οἰκονομικὴν συνάμα.

Ὁ Μενέλαος Νεγροπόντης μανθάνων ἐν Βιέννῃ τὴν
φήμην τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ Τσιγγροῦ ὑπὸ Λελοῦδα καὶ
ὕψων τὰς χεῖρας ὡς ἐξαπτέρυγα :

— Τί τόπος, βρὲ ἀδελφε, εἶναι αὐτός ! Ὅλοι εἶναι
ληστὰι ! Θὰ μᾶς ξεγυμνώσουν ! Μάλιστα, nous autres
Chiens (ἡμᾶς τοὺς Χιώτας) . . .

Ἄλλη ἐπιφώνησις ἅμα τῇ εἰδήσει τῆς ἀπαγωγῆς :

— Μωρὲ τί λουλοῦδι θάπανε ὁ Λελοῦδας !

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀπονεμηθέντων παρασῆμων

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδ. ἀριθ. 319)

Οἱ ἐν Κόθων ἐξόριστοι.—Μάχη.

— Λόγχη !

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Χρυσοδέργη ἐξελθόντος τότε τῆς
κρύπτης του.

Ἦ ἐπὶ τοῦ χαρακώματος κυμαινομένη ἄνευ στέμματος
σημαία τῶν ἐπαναστατῶν κατέπεσε καὶ ἀνεφάνησαν τὰ
ὅπλα αὐτῶν ἀνεστραμένα.

Παρεδίδοντο.

Διακόσιοι ἄνδρες περιεκύκλωσαν τὸν Λεωτσάκω.

Διακόσιαις κἀννες, διακόσιαι λόγχοι, ἦσαν προτεταμέ-
ναι κατ' αὐτοῦ.

Τοῦ ἀνδρὸς τὸ βλέμμα εἶχε πτήξει.

Περιεπλάνησεν αὐτὸ εἰς τοὺς περίξ στρατιώτας, ὑπέ-
κεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔσυρε τὰ δύο του πιστόλια.

— Δὲν σκοτώνω κἀνένα σας. Κτυπάτε, δολοφόνοι.
Κτυπάτε, δολοφόνοι τῆς πατρίδος. Κτυπάτε ! Θηρία !
Ζήτω ἡ πατρίς !

Τὰ πιστόλια πίπτουν τῶν χειρῶν του.

Ὑποχωρεῖ δύο βήματα, ὅτε ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Χρυ-
σοδέργη :

— Πῦρ, στρατιῶται, πῦρ. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.

— Πατρίς

Σφαῖρα ἐβούλωσε τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τρεῖς ἄλλαι
τοῦ διετρύπησαν τὸ στήθος.

Ὁ Λεωτσάκω ἐσπάραξε, ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν, ἔστη
ὄρθιος, ἐβρυχήθη καὶ ἔπεσε.

Ἄγριος καὶ μανιώδης ὁ Τσίρος πλησιάζει, σύρει τὸ
πτῶμα τοῦ Λεωτσάκου ἐκ τῆς κόμης καὶ κλοτσποκατεῖ
τὸ στήθος αὐτοῦ, ἐνῷ οἱ στρατιῶται ἀπεγύμνονον τοὺς
νεκρούς.

Λυσῶν ὁ Χρυσοδέργης διατάττει ν' ἀποκάψουν τὰς
κεφαλὰς τῶν τριῶν ἡρώων.

— Πρέπει, ἔλεγε, νὰ πάγω τὰ κεφάλια των πεσκέσι
τῆς βασιλισσας στὴν Ἀθήνα.

Ἦ θηριώδης διαταγὴ ἀνεστάλη ὑπὸ τοῦ Τσίρου.

Ὁ Χρυσοδέργης τότε ἀπέκοψε τὴν ζώνην τοῦ Λεωτσά-
κου καὶ ἔλαβε τὴν μπαλάσκα του τὴν ὁποῖαν θριαμβευτι-
κῶς ἐκρέμασε παρὰ τὴν ἰδικήν του.

Εἶτα τῇ διαταγῇ αὐτοῦ οἱ στρατιῶται ἔσυρον ἐκ τῶν
ποδῶν τοὺς νεκρούς μέχρι τῆς παρακλίας, τῶν ὁποίων εἰ-

εδόθη ἐν διὰ λόγους. . . νυμφομανίας. Εὔρετε ποῖο εἶναι. Τοῦτο μόνον σὺς λέγομεν ὅτι μεθ' ὅλην τὴν παρὰ τοῖς θήλεσιν ἐπικράτησιν τῆς νόσου, ὁ παρασημοφορηθεὶς εἶναι ἀνὴρ.

Οὔτε ὁ δὲ Κάστρος ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τοιοῦτον τραγικοφανταστικὸν συνδυασμὸν· νὰ παρασημοφορηθῇ ὁ Καζάζης μετὸν Ἀξελὸν μαζί. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐνὸς μαύρου χειροκτίου καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ξίφους· ἡ Μακρινίτσα καὶ τὸ Φυσικὸν Δίκαιον· ὁ παλληκαρὺς καὶ ὁ καλαμαρὺς. Καὶ οἱ δύο λοιποὶ ἱππῶται· μετὴν διαφορὰν ὅτι ὁ λόγιος νέος, ὅπως μάλιστα εἶναι ὕψηλός, ὕψηλός, μακρὺς μακρὺς, ἀχαμνὸς ἀχαμνός, εἶναι ὀλίγον ἱππότης τῆς ἐλσεινῆς μορφῆς.

Αὐτὸς ὁ νόμος ὁ περὶ ἐλαττώσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν ἐφημερίδων δὲν μπορεῖ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν; Διατί δὲν θεωπεύομεθα καὶ οἱ δημοσιογράφοι ὀλίγον, οἷ τε φίλοι τῆς Κυβερνήσεως, καὶ οἱ μὴ φίλοι, διὰ τῆς ταχέως δημοσιεύσεως αὐτοῦ; Κάμετέ το καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος θὰ γλυκάνῃ ὀλίγον, κρεμασθεῖσα ἐξω ἔνεκα τῶν ἀμειλίκτων τελῶν εἰς ἃ ὑπεβλήθη τὸ πρῶν κακοσυνειθισμένον ἀτελεὲς «Πνεῦμα».

Ἐξεπληρώθη πόθος γενικὸς διὰ τοῦ εἰς τμηματάρχην προδιδασμοῦ τοῦ πανελληνίου μισέλληρος Ἀριστοτέλους Πετσάλῃ. Ἡ ἐκλογή του ὡς εἰδικῶς εἰς τὸ τμήμα τῆς ποινικῆς στατιστικῆς εἶναι ἀρίστη. Δὲν πιστεύομεν νὰ διαφεύγῃ τὸν ἀκόρεστον μισέλληνα καὶ τὸ ἐλάχιστον παράπτωμα, ἀρκεῖ ὅτι θὰ διαπραττῇται ὑπὸ Ἑλλήνος. Φόβος εἶναι ὅτι δὲν θὰ τρώγῃ πλέον — διότι θὰ χορ-

ταίνῃ Λούκουλλος ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ μακροῦ ἑλληνικοῦ ἐγκληματολογίου. Ὁ κ. Πετσάλῃς θὰ ἐπεθύμει ὁ κόσμος ὅλος νὰ ᾔτο μέγας Μενδρεσὲς καὶ ἡ Ἑλλὰς ὅλη καταδικασμένη εἰς ἰσόβια δεσμά. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι ἡ νέα θέσις τοῦ τμηματάρχου θὰ μετριάσῃ ὀλίγον τὸ πρὸς τοὺς Ἑλλήνας μίσος του· ἀλλὰ τότε δὲν θὰ εἶναι πλέον Πετσάλῃς, καὶ ἰδοὺ νέα ἀπόδειξις ὅτι ὅλοι οἱ Ἑλλήνες προαγόμενοι διαφθεύονται καὶ ὁ Ἀριστοτέλης μας εἶναι δυστυχῶς Ἑλλήν.

Τὸ ἐν τῇ Βουλῇ μεταξύ Ῥάλλῃ καὶ Δημητρακάκη πατρατὰ ἐλαβε διαστάσεις ἐν τῇ Εὐρώπῃ βατράχου θελήσαντος νὰ γίνῃ βοῦς. Καὶ ἄλλῃ τοῦ Βερολίνου ἐφημερίς, ὁ Ταχυδρόμος, περιγράφει τὴν σκηνὴν—ἐξ ἰδίας ἀλληλογραφίας ἐξ Ἀθηνῶν—μετ' ἡρωισμού τῆς σχολῆς τῶν Impressionistes. Ὅλο τὸ γιγάντιον μουστάκι τοῦ Στεφανίδῃ ἐξερίζωθη.—Ἐν Βερολίνῳ εἶναι γνωστὸν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ἐραστοῦ Ἀλεξάκη καὶ ἀναφέρεται καὶ αὐτὸ ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐφημερίδι. Τὸ μονύελον τοῦ προσέδρου Βαλαωρίτου ἐγίνε θρίμματα· τὸ καπέλλο ἐκάλυψε τὴν ὠμοπλάτην του. Οἱ βουλευταὶ ὅλοι ἔμειναν φαλακροί, διότι ἐξερίζωσαν τὰ μαλλιά ἀναμεταξύ των, ἢ δὲ αἰθουσα τοῦ Βουλευτηρίου μετεβλήθη εἰς ῥυπαρὸν ἔδαφος κουρείου. Εἰς καλαβρέας (βάθρος ἴσως ἡ πύλος) ἐξεσφενδονίσθη κατὰ τῶν κροτάφων τοῦ κυρίου Τρικούπη. Ὁ δυστυχὴς ὑπουργὸς τῶν Σρατιωτικῶν (ἐκλαμβάνεται ἄλλος παρὰ τὸν πρωθυπουργόν) ἔφυγε μετ' ἐσχισμένον σουρτουκό.

Τί κάθονται καὶ χάσκουν οἱ μουσικοὶ συνθέται τοῦ Βερολίνου; Δὲν τὰ μεταβάλλουν αὐτὰ εἰς εὐρείας φαντασμαγορίας, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι ἀνακατωμένο καὶ τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ κ. Ἀλεξάκη; Ἄν θέλουν νὰ τοὺς στείλωμεν τὸ φύλλον τοῦ Καίρου, ὅπου ὁ πρωτό-

χον ἀφαιρέσει καὶ τὰς στολὰς, ἀφήσαντες αὐτοὺς μόνον μετ' ἐσώδρακον.

Αἱματόφυρτα καὶ ἀκρωτηριασμένα τὰ πτώματα τῶν τριῶν μαρτύρων συρόμενα ἐπὶ τῶν βράχων καὶ κρημνῶν ἐρρίφθησαν εἰς λέμβον τινα.

— Νὰ τοὺς πετάξωμε στὴ θάλασσα, εἶπεν ὁ Χρυσοβέργης πρὸς τὸν Τσίρο.

— Ὅχι, ἀπήντησεν οὗτος, καλλίτερα νὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ τοὺς φᾶν τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ κοράκια.

— Πρέπει κατὰ νὰ τοὺς κάμωμε διὰ νὰ παραδειγματιστοῦν καὶ τὰ ἄλλα τὰ παλλικάρια.

— Ἐχομε καιρό. Ἄν τὸ κουνήσουν στὸ Ναύπλιο ἢ στὴ Χαλκίδα, ἐκεῖ τοὺς δίδομε τὸ μάθημα.

— Τότε νὰ τοὺς ἀφήσωμε ἐδῶ νὰ βρωμίσουν καὶ ἐπειτα ἄς τοὺς κάμουν ὅ, τι θέλουν οἱ Κυθνιώταις. Ἀκοῦς ἐπανάστασι στὴ Κύθνο! Καὶ τί θὰ πῇ ὁ βασιλεὺς ὅταν ἔλθῃ;

— Αὐτὸ εἶνε.

— Δὲς νὰ πάρωμε τὸν σταυρό;

— Καλλίτερα κἀνένα γαλόνι.

— Ἀμ αὐτὸ εἶνε σίγουρο.

— Τοὺς δώσαμε ὅμως φάερ, αἱ;

— Μωρὲ τοὺς δώσαμε καὶ κατάλαβαν.

— Τὸ παλλικάρι τῆς Καλαμπάκας ποῦ ἔφαγε τὴν Τουρκίαν μετ' ἐκείναι! . . . Βρωμόσκυλο. Τὸ εἶχες παρὰ πᾶν ἀπάνω σου. Σήκω τώρα!

Καὶ διὰ τῆς πτέρνης του ὁ Χρυσοβέργης ἔτυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Λεωτσάκου.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἔλεγον:

— Τοὺς πῆραμε στὸ λαιμὸ μας.

— Τί κερδίσκαμε;

— Πῶς! Δὲν δουλεύομε γιὰ τοὺς γαλωναδες;

— Δὲν θὰ δώσωμε καλὴ ψυχὴ.

— Δὲς του . . . Ἀγγελικὰ κορμιά. Καὶ πῶς τοὺς κάμαμε.

— Αὐτοὺς δὲν ἦταν πόλεμος, ἦταν δολοφονία.

Ἀφέντες τὰ πτώματα ἐπὶ τῆς παραλίας ἀτάφα ἀπέπλευσαν, ἐπιβάντες τῆς Ἀμαλίας εἰς Ναύπλιον ὁ Τσίρος καὶ ὁ Χρυσοβέργης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς στρατιωτῶν.

Ἀμὰ τῇ εἰδήσει τοῦ φόνου τοῦ Λεωτσάκου, Μωραϊτίνη καὶ Σκαρβέλη μέγας ἀναβρασμὸς κατέλαβε πάντας.

Τὰ Συριανὰ κορίτσα ἐφόρεσαν ὅλα μαῦρα καὶ ἐφαλλον αὐτοσχέδια ἐλεγεία.

Ἰδοὺ στροφαὶ τινες ἐξ αὐτῶν.

Στὸν Ν. Λεωτσάκο.

Ἐπεσες, καὶ μιὰ σημαία, σοῦ ἐσκέπασε τὸ σῶμα.

Πλὴν τὸ χέρι σου ἀκόμα ἐβαστοῦσε τὸ σπαθί,

Καὶ κἀνείς δὲν ἐτολμοῦσε, νὰ σιμώσῃ νὰ στὸ πάρῃ!

Ἐπαρόμοιαζες λιοντάρι, εἰς τὸν ὕπνο τὸ βαθύ.

τυπος ἐραστής εξιστορεῖ πῶς «φυσικῶς καὶ ἀνεπιεικῶς ἤρχισε μετὰ τῆς δεσποινίδος ἀκροβολιστικὰς αἰσθηματικὰς ἐκτοξεύσεις» καὶ πῶς «στὸ δωμάτιον ὕπνου ἀνεπαύθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα, χωρὶς ὅμως νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν πέπλον τῆς Μαρίας σου».

Μετὰ τὴν Γαλλικὴν Γραμματικὴν ὁ ἐν Παρισίοις διατρίβων ταγματάρχης τοῦ Μηχανικοῦ κ. Β. Νικολαΐδης ἰδοὺ μᾶς στέλλει εὐμορφον καὶ κομψὸν τὸν **Ἀλη-Χουραχίδ Μπέην**, Ἐπεισόδιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Θὰ τὸ ἀναγνώσωμεν καὶ θὰ σὰς εἰπώμεν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σὰς λέγομεν ὅτι πωλεῖται ἐν τοῖς Βιβλιοπωλείοις Κουσουλίνου καὶ Νάκη ἐπὶ τῆς *Διολικῆς Ὀδοῦ*.

Ὁ μυθιστοριογράφος κυρίως ἐπιμένει εἰς τὴν ζωγραφικὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡρώιδων τῶν ἂν τύχῃ ὅμως ἡ ἡρώϊς τοῦ Ἀλεξανδρινῆ, θὰ λησμονήσῃ τὸ κάλλος καὶ θὰ περιορισθῇ νὰ γράψῃ ὅτι ἡ Κλεοπάτρα εἶχεν ὕγιεις ὀφθαλμούς, περὶ ὧν αἱ ἱατρικαὶ τῆς πόλεως ἐξοχότητες ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδὲν ἔχνος ἔφερον ὀφθαλμίας.

Οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ ἐαυτοῦ πατρίδι· ὁ Βερολινέζος Σιούμαν, ὁ συνταράξας τόσον καιρὸν τὰ πεζοδρόμια, τὴν λάσπην καὶ τὸν κοινορτὸν τῶν Ἀθηναίων, εἰς Βερολίνον φαίνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ οὔτε διὰ τῆς θύρας, οὔτε διὰ τοῦ παραθύρου. Διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸν ζῆλον τοῦ Παπαμιχαλοπούλου ὅπως τὸν κάμῃ συμπολίτην του, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ὅχι διὰ τῆς Ἀδριατικῆς οὔτε μέσον Βρινδησίου, ἀλλὰ διὰ τῆς νέας θαλασσίας ὁδοῦ ἣτις φέρει τὸ ὄνομα Κακουργοδικεῖον τοῦ Μαγδεβούργου. Τὰς γεωγραφικὰς αὐ-

τὰς εἰδήσεις ἀρνούμεθα ἐκ τοῦ φύλλου τῆς 24 Ἰουνίου τοῦ *Βερολινέου Ταχυδρόμου* τοῦ *Χρηματιστηρίου*. Διὰ τῶν εἰδήσεων αὐτῶν ἡ λέξις κατεργάτης προσαρμόζεται ὡς ἐμπλαστον εἰς τὴν κόκκινη μύτη τοῦ Σιούμαν, ὅστις μᾶς ἤλθε μὲ ἐν ὄνομα ὀλιγώτερον, διότι ὅταν ἐτυχοδιώκτει ἐν Γερμανίᾳ, ἔφερε καὶ τίτλον εὐγενείας, καὶ ὠνομάζετο φὸν Νόρμαν-Σιούμαν. Τὸ πρῶτον ὄνομα τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του—φρίκη! φιλόδοχοι Ἕλληνίδες μου, ὁ Σιούμαν ἦτο πανδρεμένος—τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύθη καὶ αὐτὴν ὅσον ἡδυνήθη, καὶ ἐπὶ τέλους κατήγγειλεν· ἐνῷ ἡ δυστυχὴς ἀνελάμβανε νὰ πληρώσῃ ἐν χρέος αὐτοῦ κατὰ δόσεις, διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς ἔγραφεν ἐν ἐπιστολῇ τῆς, «ἐθεώρει ἐκαυτὴν ἠθικῶς συνένοχον».

Εἰς τὸ κακουργοδικεῖον τοῦ Μαγδεβούργου κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς ὀκτάμηνον φυλάκισιν καὶ εἰς ἐνὸς ἔτους ἀπώλειαν τῆς τιμῆς, ὡς λέγουσιν οἱ Γερμανοὶ τὴν στέρησιν τῶν δικαιωμάτων. Ἀλλὰ τῶν ἀγυρτειῶν, τῶν ἀπατῶν καὶ τῶν παραπτωμάτων του, ὡς λέγει ὁ *Ταχυδρόμος*, οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Εἶχε φύγει εἰς Ἰταλίαν, ἐκεῖ ἐπλαστογράφησε νέον ὄνομα, φὸν Μπόρνε, Γουλιέλμος Ἀνγκε καὶ μετέφραζεν ἀρθρα ἰταλικῶν ἐφημερίδων καὶ ὡς ἰδικὰ του ἀπέστελλεν εἰς γερμανικὰ φύλλα. Συνάμα δὲ μὲ τὸ ἀληθινὸν τοῦ ὄνομα φὸν Νόρμαν Σιούμαν παρουσιάζετο ὡς Γερμανὸς συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἰταλίας *Ἐπιθεώρησις*, ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς ὁποίας ἐκλεφε φαίνεται φάκελλον καὶ χάρτην φέροντα τὴν ἐπικεφαλίδαν τοῦ περιοδικοῦ καὶ συνίστα αὐτὸν τὸν *ΨευδοΜπόρνε*, τὸν *ΨευδοΛάνγκε*, τὸν *ΨευδοΓουλιέλμον*. Εἰς Ἀθήνας δὲ, ἐπιπροστίθεισιν ὁ *Ταχυδρόμος*, παρουσιάζετο ὡς ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδων, αἵτινες οὐδ' ἐξ ὀνόματος τὸν ἐγνώριζον. Πολλὰς ἄλλας ἀπάτας ἔκαμε εἰς ἰδιώτας καὶ χιλίων εἰδῶν ἀχρειότητας—εἶναι αἱ φράσεις τῆς συμπολίτιδος του ἐφημερίδος—διέπραξεν.

Καὶ τώρα ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ἄς εὐχηθῶμεν κένενα νέον

Μοιρολόγι τῆς μάνας τοῦ Σκαρβέλη.

Φονιάδες, ἀθεόφοβοι, ἂν ἔχετε μανοῦλα,
Τὸν ξαφνικὸν σὰς θάνατον νὰ μάθῃ, σὰν ἐμένα·
Νὰ τῆς σπαράξῃ τὴν καρδίαν ἡ ἴδια ἡ τρεμοῦλα,
Καὶ ναῦρῃ τὰ κεφάλια σὰς σὲ κάμπο φαγωμένα.

Μοιρολόγι τοῦ πατέρα τοῦ Μωραϊτίνῃ.

Εἶχα κ' ἐγὼ ἓνα παιδί, μιὰ ὑστερνὴ ἐλπίδα,
Ἦταν καμάρι μου κρυφὸ,
Εἶχε τὸν Ἐρωτ' ἀδελφὸ,
Τὸν Ἄρη γιὰ πατέρα του καὶ μάνα τὴν πατρίδα.
Ὡ σεῖς πουλιά, ποῦ ξέρετε σὲ ποῖο κοιμᾶται χῶμα,
Θρηνῆστέ το γιὰ μὲ, πουλιά,
Γιατί σ' ἐμένα, τὰ σκυλιά,
Καὶ τὰ φιλιὰ τὰ νεκρικὰ ἀρνήθησαν ἀκόμα.

Καὶ στοὺς τρεῖς.

Εἰς τὴν Κύθον ἓνα βῆμα ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά,
Τρεῖς ἀδέρφια σ' ἓνα μνημα ἀναπαύοντ' ἀγκαλιά.
Δὲν τοὺς ἔθαψαν παππάδες, δὲν τοὺς ἀνάψαν κεριὰ
Τοὺς ἐπῆραν οἱ φονιάδες καὶ τῆς μέσης τὰ λουριά.
Κοιμηθῆτε, παλληκάρια, σὰς σκεπάζουν καὶ τοὺς τρεῖς,
Δάφνης καὶ ἱτιάς κλωνάρια, καὶ σὰς κλαίει ἡ πατρίς.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Λεωτσάκου, Σκαρβέλη καὶ Μωραϊτίνῃ συνελήφθησαν πάντες οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἐξορίστοι

μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνταρτῶν καὶ δέσμιοι ἤχθησαν ἐπὶ τῆς Ἀμαλίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Χρυσοβέργης περιφερόμενος μὲ τὰς παντούφλας του, τὴν βέστα, τὸν χρυσοσιρηνωμένον σκουφὸν καὶ τὴν μαλτέζικὴν του πίππα διέταξε νὰ μεταβιβασθῶσιν οἱ αἰχμαλῶτοι εἰς τὸ ἀμπάρι, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὁ συνταγματάρχης Σουινέ, ἦτο καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν ἐξορίστων, κατερρίφθη μὲ κοντακιαῖς καὶ ὁ γερο-Καλλιφρονᾶς ἔλαβε παρὰ στρατιώτου ράπισμα.

Φίρδην μίγδην, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, κατέκειντο οἱ ἀτυχεῖς ἐξορίστοι εἰς τὸ ἀμπάρι φρουρούμενοι ὑπὸ δύο σκοπῶν.

Ἐν τούτοις ἀπέπλευσεν ἡ Ἀμαλία σύρουσα ὅπισθεν αὐτῆς τὴν *Καρτερίαν*.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς Σύρον ἡγγυροβόλησεν ἐκτὸς τοῦ λιμένος αὐτῆς παρὰ τὸ νησίριον Φανάρι.

Ὁ θρίαμβος ἡγγέλθη εἰς Ἀθήνας, μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς ἡ Ἀριάδην κομίζουσα ὁδηγίας.

Ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας οἱ αἰχμαλῶτοι ἔκειντο εἰς τὸ ἀμπάρι ἀνευ τροφῆς καὶ ὕδατος.

Τὰ συμβάντα ἐν Κύθῳ ἡγνοοῦντο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς τε τὰς Ἀθήνας καὶ Σύρον, ὅτε δὲ διετάρχη ὁ ἀτμοδρόμων νὰ εἰσπλεύσῃ διὰ νυκτὸς εἰς τὸν λιμένα τῆς Σύρου εἰς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, ὁ Τσελαλῆς, κατάρθρωσε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ν' ἀνέλθῃ, χωρὶς νὰ ἐν-

Τουρκοελληνικὸν πόλεμον—κατὰ φαντασίαν—διὰ νὰ δοθῇ ἀφορμὴ εἰς νέαν πλημμύραν ἀνταποκριτῶν τοῦ εἶδους τοῦ Ἑρνέστου Σιούμαν καὶ ῥιφθῶσιν ἐπὶ τῶν τραχύλων τῶν αἰ ἀβρόσαρκοι δεσποινίδες μας, διότι οἱ τράχηλοι τῶν συμπολιτῶν τῶν μυρίζουν ῥωμηοσύνη!

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φαλήρου Γερμανὸς φωνάζει τὸν ὑπνρέτην διὰ νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν συνήθη παρὰ τοῖς Γερμανοῖς προσφώνησιν:

— Bezahlen! (νὰ πληρώσω).

Ὁ ὑπνρέτης:

— Πετσάλη! Μικρὴ θέλετε ἢ μεγάλη;

Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐτελέσθησαν μεθ' ὅλης τῆς ἐπισημότητος οἱ ἀρχαῖες τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργαστασιάρχου κ. Εὐσταθίου Φινοπούλου μετὰ τῆς ἐνταῦθα δεσποινίδος Εἰρήνης Ταραμένου.

Ο ΛΕΛΟΥΔΑΣ ΕΝ ΩΡΩΠΩ.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ.

Λελοῦδας.

Μπέσα γιὰ μπέσα. Τὸ κεφάλι μου ὅτ' ἐν τῇ καρμανιόλᾳ ἢ τὸν Τσιγγρὸν σ' τὴν τσέπη. Θὰ τοῦ πάρω τὰ ἑκατομύρια· θὰ τοῦ χαρίσω τὴν ζωὴν. Ἄς γίνω γὼ Τσιγγρὸς, ἄς γίνῃ ἐκεῖνος Λελοῦδας. Τί; Δὲν τοῦ ἀρέσει; Τί Λελοῦδας, τί Τσιγγρὸς; Θὰ μὲ πούνε ἀρχιληστή; Ἀμ' ἐκεῖνο πῶς τὸν λένε; Ἐδῶ ἔχω τὸν Ῥαμπαγᾶ, τὸ Μή

Χάρεσαι, τὸ Μέλλον, τὸν Ἀσμοδαῖον! Νὰ καὶ ἡ Στοὰ ποῦ μὲ λέγει ἐμένα ἥρωα, ὀπλαρχηγόν. Παλληκάρια ἔτοιμα. Θὰ δέσητε ὅλους τοὺς ὑπνρέτας τοῦ. Ἐγὼ θὰ μὴ μοναχὸς στὴν κάμαρα ποῦ προγευματίζει. Θ' ἀνάψουμε μαζὺ τὰ τσιγάρα καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Βουνά, κάμποι, νερά, περιβόλια. Σκιαὶ ἡμίλευκοι διολισθαίνουσι. Αἱ σκιαὶ φέρουν μαῦρον μανδύλι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ κάτι τι σὰν ἄσπρο, σὰν φουστανέλλα. Εἰς φουστανελλᾶς μ' ἓνα ὑψηλὸ καπέλλο συνομιλοῦν τρυφερά, ὡς ἡ Μάρθα καὶ ὁ Μεφιστοφολῆς. Τὸ ἀκολουθοῦν ἄλλαι σκιαὶ, πάλιν μὲ μανδύλια καὶ φουστανέλλα. Ἡ σελήνη στέλλει τὴν τελευταίαν ἀκτίνά της καὶ δύνει.

ΠΑΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

Μάγκαι καθίδροι εἰσβάλλουσιν ἀπὸ τέσσαρας δρόμους μὲ φωνὰς ἀγρίας:

— Ἡ ἀπογογὴ τοῦ Τσιγγροῦ ἀπὸ τὸν Λελοῦδα, πέντε λεφτά, πέντε λεφτά!

— Οἱ λησται ποῦ πιάσανε τὸν Τσιγγρὸν, πέντε λεπτὰ!

— Τὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα καὶ ὁ Τσιγγρὸς ποῦ ἐπίασε τοὺς ληστας πέντε λεφτά, πέντε λεφτά!

— Ὁ Ὀλυμπος τοῦ Κοκοράβα καὶ ὁ θρήνος τῆς Ἑλλάδος πέντε λεφτά.

— Τὰ Ἡμερήσια Νέα καὶ ὁ Γρίβας δικτάτωρ, πέντε λεφτά!

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐξεδόθη διάταγμα ἐπιστρατείας. — Προσκαλοῦνται δεκατρεῖς ἡλικίαι. — Ὁ Σοῦτσός διορίζεται ἀρχιστά-

νοηθῇ, ἐπὶ τινος ἐμπορικοῦ πλοίου, ἐξ οὗ ἀπέβη εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ Συριανοὶ ἀποκρύψαντες τοῦτον ἐν τινι καταστήματι ἔμαθον τὰ διατρέξαντα.

Ἡ φήμη διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ ἐν ὅλῃ τῇ πόλει, ἥς οἱ κάτοικοι διεχύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς.

Αἱ γυναῖκες ὠδύροντο εἰς τὰ παράθυρα, γενικὴ δὲ κωδονοκρουσία ἤρχισε.

Τὴν ἐπιούσαν ἐτελέσθη νεκρώσιμος ἱεροτελεστία πρὸς μνήμην τῶν ἐν Κύνῳ πεσόντων, οἱ πλεῖστοι δὲ τῶν κατοίκων καὶ ιδίως αἱ γυναῖκες εἶχον πενθηφορήσει. Ἐν τούτοις διετάχθη ἡ εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Σύρου καθειρξίς τῶν ἐξορίστων.

Δέσμιοι ἀνὰ δύο καὶ ὑπὸ διπλῆς οὐρᾶς στρατοῦ φρουρουόμενοι ἀπεβιβάσθησαν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὰς φυλακὰς περιστοιχούμενοι ὑπὸ ἀπείρου πλήθους λαοῦ.

Ταῦτοχρόνως ἀφίκετο ἡ εἰδησις τῶν ἐν Κύνῳ συμβάντων εἰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι ἡ Μαριγούλα ἐνεδύθη κόκκινον φουστάνιν.

— Τώρα ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ της συναθροισμένους, πρέπει νὰ χαρώμεν, διότι ἐφάνησαν τότε ἄνδρες ἀγαπῶντες ἐμπράκτως τὴν πατρίδα καὶ οὐχὶ ὡς σεῖς ἐδῶ διὰ λόγων μόνον καὶ Πλατωνικῶν αἰσθημάτων.

Ὁ Κώστας ὁ ἀνταποκρίτης εἶχε καὶ οὗτος ἐξαγριωθῇ.

Με ὅσα καὶ ἂν εἶχε πάθει δὲν ἔβαλε γνῶσι.

— Θὰ τοὺς σκοτώσω ὅλους ἔλεγε, νὰ μὴ μείνῃ ἀπὸ δαύτους ρουθοῦνι ζωντανά. Θὰ σκοτώσω καὶ τὸν ἑαυτὸν ἀκόμη διὰ νὰ μὴν ἀναπνέω τὸν δουρικὸν ἀέρα τῶν κυρίων Ἀθηνῶν.

Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωῇ,

Παρὰ ὁ Μουντσαυρίδης νὰ μ' ἔχη φυλακῇ.

Αὔριο θὰ πάω ν' ἀγοράσω ἓνα κουμποῦρι, δίκανο ποῦ νὰ ἔχῃ δύο στόματα, ἓνα πολύκροτο ρεβόλβερ, ἓνα τρουμπόνι, ἓνα τέλος πάντων κανόνι ὀρεινὸ, πεδινὸ, ὅ,τι κι' ἂν ἦναι. Ἐνα σπαθί, μιὰ πάλλα, ἓνα γιγαταγάνι, μαχαίρα δίκοπη, ἓνα στόκο, μία λόγχη, καὶ θὰ τὰ βάλω ὅλα κάτω, καὶ θὰ τὰ στρώσω ὅλα στὴ γῆ, καὶ ἔπειτα, πρᾶφ μιὰ, θὰ πέσω μπρούμιτα ἀπάνω σ' ὅλα αὐτὰ, νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου, νὰ βγάλω τ' ἄντερὰ μου, νὰ ξεκοιλιασθῶ, νὰ κοπῶ, νὰ βγάλω τὰ μμάτια μου, ν' ἀποθάνω ὡς ἄλλος Αἷας, διότι τοιοῦτον εἶναι τὸ φρόνημα, τοιαῦται αἱ πεποιθήσεις μου. Τί; θὰ ἔλθετε νὰ μ' ἐμποδίσετε; Καὶ δὲν κοπιᾶτε; Πίσω ὅλοι σας, πίσω, γιὰτί σὰς ἔφαγα. Ὁχι, δὲν σκοτώνομαι, θὰ ζήσω, ναι, μάλιστα θὰ ζήσω, διὰ νὰ μὲ βλέπῃ ὁ βασιλεὺς καὶ νὰ σκάζῃ. Θὰ ζήσω, διὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι ζῶ καὶ βασιλεύω, ὅπως βασιλεύει κ' ἐκεῖνος. Πολὺ καλὰ, τώρα ἀφοῦ ἐγίνα ἡ ἀπόφασις, θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, διὰ νὰ σκεφθῶ καλλίτερα. Καὶ αὔριο τὰ λέμε πάλιν.